

Camí de El Burgo Ranero.

anys abans; de manera que vam aprofitar per esmorzar, malgrat que portàvem provisions per si de cas.

A l'horitzó, es deixa entreveure el dipòsit de blat de El Burgo Ranero, però resten encara huit quilòmetres de planura i sol.

L'alberg de El Burgo Ranero no es dels millors del Camí però, després de recórrer més de trenta quilòmetres sota un sol que calfa de mort, l'elecció és ben fàcil; a més a més, el meu sogre sembla estar fatigat.

Hi ha un bar – restaurant, l'únic del poble, enfront de l'alberg i, com que no hi ha massa coses per veure, passarem la resta del dia entre l'alberg i el bar. La tranquil·litat, com podeu veure, és la nota característica d'aquestes jornades.

Pel que he llegit, sembla que aquests paratges eren terres d'aiguamolls, on abundaven les badines amb granotes, i que van ser poblades per gent que es dedicava a capturar aquests amfibis molt apreciats per a menjar a l'Edat Mitjana. Per això el nom de "El Burgo" —lloc nou— i "Ranero" —on es capturaven granotes. Tanmateix, hi ha qui opina, com el rector de El Burgo Ranero —amb qui vam conversar una estona—, que el terme "Ranero" és una deformació de "granero"; amb tot i això, jo continue pensant que el conreu del blat es va imposar en aquestes terres bastant després, quan els aiguamolls van ser dessecats.

Precisament aquí, i relacionat amb el tema de les granotes, ocorre un dels episodis del llibre de Jesús Torbado, *El Peregrino* (ambientat en el Camí de Santiago a l'Edat Mitjana): L'abat de Sahagún, monestir al qual pertanyien aquestes terres, envia un emissari (que és el protagonista del llibre) a la parròquia de

El Burgo Ranero per esbrinar quin és el motiu pel qual el rector del llogaret no presenta el delme corresponent des de fa alguns mesos (delme que consisteix, precisament, en una determinada quantitat mensual de granotes). El rector es disculpa i promet que no tornarà a ocórrer. Però el monjo de Sahagún se n'adona que el rector viu en concubinat amb una morisca —cosa freqüent entre el clergat de l'època—, per la qual cosa l'amonesta i imposa una penitència que consistirà que, durant quinze dies, no dormirà amb la xicota. Ara bé, hi ha un problema: amb aquest càstig, la morisca —que no té cap culpa— també serà castigada. Així doncs, el monjo decideix que el càstig imposat al rector es farà efectiu però, perquè no pugui afectar la xica, aquesta dormirà amb ell.

EL BURGO RANERO – MANSILLA DE LAS MULAS, 187 km

Hem decidit fer el trajecte des d'aquí fins a Lleó (37,2 km) en dues etapes, per-

què el meu sogre mai no hi ha estat i, com que té molt per veure, hem pensat que seria un error aplegar molt cansats i amb poc de temps per recórrer la ciutat.

Hem eixit de El Burgo a poqueta llum (6.15 h), després d'haver desdijunat al bar (que obri a les 6 h). En veritat, és encisador veure eixir el sol per l'horitzó sobre la planura castellana.

El camí és molt monòton però, quan veurem cellers casolans excavats davall del sòl mateix, és que estem arribant a Reliegos. Aquestes construccions (algunes en runes) ens criden l'atenció perquè no hi ha vinya als voltants; el motiu és que —com ja em van explicar fa dos anys— les vinyes van ser arrancades a conseqüència d'una malaltia, però ha perdurat la tradició de tenir cadascú el seu celler.

A Reliegos, es pot esmorzar o dinar, segons l'hora d'arribada, en un bar que hi ha al centre del poble (a més a més, es menja molt bé). El llogaret, a pesar que és petit, disposa també d'un bon alberg, on jo em vaig quedar fa dos anys.

La monotonia del camí continua fins a Mansilla de las Mulas, una vila històrica, que conserva una part interessant del seu llegat arquitectònic, com ara un llenç de la muralla sobre el riu Esla, dues portes d'accés (per una de les quals entrarem nosaltres) i carrers i places, com la del Gra)...llocs tots aquests per on és certament agradable passejar amb tranquil·litat.

L'alberg és bastant bo i es troba al centre del poble; per menjar, podem anar a *Casa Marcelo*.

Recorde que nosaltres vam sopar a l'alberg, on vam muntar un xicotet tiberi amb formatge, llom sec, carn seca de vaca

Alberg de El Burgo Ranero.